

Arrest

nr. 270 566 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2021 diende de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een verzoek in om internationale bescherming.

Onderzoek van haar vingerafdrukken wees uit dat zij eerder al verzoeken indiende in Italië en in Frankrijk.

Op 11 november 2021 verstuurd de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname, waarop de Franse instanties op 24 november 2021 instemden met dit verzoek conform artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Op 10 december 2021 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: C. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: Benin City

nationaliteit: Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer C.A. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 04.10.2021 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 04.10.2021. Hij verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Duitsland en vingerafdrukken te hebben gegeven in Duitsland en Frankrijk.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Italië op 31.05.2015, in Frankrijk op 21.09.2015, 27.06.2016, 16.08.2016, 12.09.2016, 03.02.2017 en 25.11.2020 en in Oostenrijk op 22.02.2016.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 27.10.2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn maar wel een verloofde te hebben sinds midden 2020. Zijn verloofde I.A. (...) (°(...).1993, Nigeria) verblijft in Antwerpen in België. Zij is momenteel ook in een lopende procedure in België (zie OV 9098321). Betrokkene verklaarde een dochter te hebben, C.P. (...) (°(...).2018, Frankrijk) die in La Rochelle in Frankrijk verblijft en erkend is of de Franse nationaliteit heeft. Hij kreeg zijn dochter samen met A.J. (...) (°(...).1995, Nigeria) die ook in Frankrijk verblijft. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde nooit een paspoort of identiteitskaart te hebben gehad.

Betrokkene verklaarde dat hij Nigeria begin 2013 heeft verlaten omdat hij er bedreigd werd door een sekte die zijn vader had vermoord. Hij trok per bus via Niger naar Libië waar hij rond mei 2013 aankwam en tot juni 2015 bleef. Betrokkene stelde dat hij in Libië moest werken om zijn verdere reis te kunnen betalen. Hij maakte per boot de oversteek naar Italië en verbleef er ongeveer een week. Betrokkene stelde dat hij er werd gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij trok in juni 2015 per trein naar Frankrijk waar hij zeven maanden in Poitiers verbleef. Hij verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk maar via een Dublinprocedure per vliegtuig naar Italië werd teruggestuurd. Hij verbleef opnieuw ongeveer een week in Italië in Turijn bij een vriend. Vervolgens reisde hij met de trein naar Oostenrijk waar hij ongeveer zes maanden in een opvangkamp in Traiskirchen doorbracht. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende maar er niet mocht blijven. Er werd hem gevraagd of hij naar Frankrijk of Italië terug wilde gaan maar hij wilde nergens heen. Hij werd uiteindelijk met de trein naar Frankrijk teruggestuurd. Hij verbleef ongeveer drie of vier jaar in Frankrijk en ging er in het zwart aan het werk. Betrokkene verklaarde dat hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk maar stelde dat dit verzoek werd afgewezen. Hij besloot daarop naar België omdat zijn verloofde dit vroeg. Hij (1) reisde op 04.10.2021 per trein naar

ons land. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten heeft sinds zijn binnenkomst in Italië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij hierheen wilde komen omdat zijn verloofde hier is en hij hier zijn leven wil opbouwen. Hij gaf aan dat zijn verloofde zwanger is en rond juni 2022 zal bevallen. Hij wil legaal zijn en kunnen werken zodat hij gelukkig kan worden. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij er niemand heeft en er niet voor hem werd gezorgd. Hij werd er ook gedwongen zijn vingerafdrukken te geven. Hij uitte ook verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niemand kent, hij zocht enkel een beter leven maar hij werd er geweigerd en moest het land verlaten. Betrokkene uitte tot slot ook verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek er al twee maal werd afgewezen en hij werd gevraagd het land te verlaten. Hij heeft er een kind en nog willen ze hem geen verblijfsdocumenten geven.

Op 10.11.2021 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Italiaanse, Oostenrijkse en Franse instanties. Nog dezelfde dag ontvingen we een weigering van de Oostenrijkse instanties. Op 19.11.2021 ontvingen we een weigering van de Italiaanse instanties. De Franse instanties stemden op 24.11.2021 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via het treinstation van Lille – Gare du Nord. Betrokkene dient zich aan te melden bij het departement du Nord.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een

reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek er twee keer werd afgewezen en hij het land diende te verlaten. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Franse instanties stemden op 24.11.2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 24.11.2021 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn verloofde hier woont en zij zwanger is van hun eerste kindje (betrokkene heeft reeds een dochter met een eerdere partner in Frankrijk). Hij wil hier legaal zijn en kunnen werken zodat hij hier een gelukkig leven kan uitbouwen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn verloofde in België die tevens zwanger is van hun eerste kindje merken we op dat betrokkene stelde dat hij sinds midden 2020 een relatie met haar heeft maar hij pas naar België kwam in oktober 2021 nadat zijn verzoek in Frankrijk werd afgewezen. We merken verder op dat de partner van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid in de zin van artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft van wie gezien kan worden als een gezinslid en die beperkt is tot de gezinsleden voor zover deze deel uitmaken van het gezin zoals het in het land van herkomst bestond en waaruit voortvloeit dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen die reeds in het land van herkomst een gezin vormden, verplicht moeten worden samengehouden. We benadrukken dat betrokkene zijn verklaarde partner heeft leren kennen toen hij in Frankrijk verbleef en zij elkaar niet kenden en geen relatie hadden in hun land van herkomst. Gegeven het feit dat Frankrijk reeds zijn akkoord gaf om verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene onder artikel 18(1)d op te nemen, zijn de artikels 9 en 10 niet van toepassing en is in deze geen verantwoordelijkheid weggelegd voor België. Verder dient nog te worden opgemerkt dat indien betrokkene zijn verklaarde partner wenst te komen vervoegen, hij daarvoor de voorziene procedure betreffende gezinshereniging kan volgen. Het vragen van internationale bescherming om bij zijn partner

te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk tot op heden geen verzoek aan België richtte om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De verloofde van betrokkene is zelf bezig met een lopende procedure in België en heeft nog geen erkenning gekregen. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18.1(d) aan Frankrijk als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen een nieuw verzoek in Frankrijk in te dienen en hierbij alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht België om op te treden als verantwoordelijke lidstaat teneinde familierelaties te herenigen op humanitaire gronden, in zonderheid de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Frankrijk een inbreuk zou betekenen op art.8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In het land van herkomst in nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met zijn verklaarde partner terwijl hij in Frankrijk verbleef. Daarbij merken we op dat betrokkene ook een kind heeft dat in Frankrijk verblijft waarbij ook geen sprake lijkt te zijn van een gezamenlijk gezinsleven. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in België dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Frankrijk en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM.

De Verenigde Naties bepalen bij artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van 1989 (hierna het IVRK) dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de eerste overweging zullen vormen. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Ingevolge artikel 24(1) van het EU-Handvest hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en mogen zij vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in de hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. Ingevolge het tweede lid van artikel 24 vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen. In de inleidingsclausules van Verordening 604/2013 wordt onder punt 13 wel degelijk melding gemaakt van het feit dat overeenkomstig het IVRK en het EU-Handvest voor de lidstaten bij de toepassing van de verordening het belang van het kind voorop dient te

staan. Artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest hebben in het bijzonder uitdrukking gevonden in artikel 6 van Verordening 604/2013 dat procedurele waarborgen voor minderjarigen omvat. Het eerste lid, van dit artikel stelt dat de lidstaten bij alle procedures waarin Verordening 604/2013 voorziet het belang van het kind voorop dienen te plaatsen. Gelet op het voorgaande komt het erop aan te beoordelen of de belangen van het kind een reden vormen om af te zien van overdracht aan Frankrijk en nopen tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 23.01.2019 in de zaak C- 661/17. Het Hof stelde dat gezien het aan de lidstaat zelf toekomt om te bepalen in welke omstandigheden het toepassing wenst te maken van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, overwegingen in verband met het belang van het kind voor deze lidstaat niet verplichten tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waar het niet voor verantwoordelijk is "Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind, noch om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening". We merken verder op dat betrokkene ook een kind heeft dat in Frankrijk woont. Men kan in deze het belang van het ene kind niet boven het belang van het andere plaatsen door te zeggen dat betrokkene wel in België kan blijven om zo het belang van zijn ongebooren kind voorop te stellen. Er valt voor beide lidstaten te argumenteren dat het belang van het kind voorop dient te staan.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès- Boissac e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update in maart 2021, hierna AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.58, Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p . 58). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via het treinstation van Lille - Eurostar, de hoofdplaats van du Nord. De betrokkene wordt verzocht zich bij dit departement aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for asylum seekers (HUDA, AT-SA, PRAHDA, CAO) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden. (AIDA-rapport p. 95, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure.) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 95).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het

kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij niet in goede gezondheid is. Hij stelde verslaafd te zijn aan medicatie. Hij heeft gezien hoe criminelen vrienden van hem hebben neergeschoten in Libië omdat ze geen geld konden geven, hijzelf werd in coma geslagen. Hij verklaarde hierdoor getraumatiseerd te zijn. Hij vindt het moeilijk afleiding te vinden en slaagt op dingen. De medicatie helpt hem hiermee om te gaan en een normaal leven te hebben.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, vanaf 2020 zal een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk moeten verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat vanaf 2020 de gezondheidszorg minder toegankelijk zal zijn. Er worden geen specifieke voorzieningen getroffen voor problemen met mentale gezondheid, psychiatrische en psychologische hulp zijn inbegrepen in het PUMA-systeem. Er zijn echter wel enkel moeilijkheden om op dat vlak hulp te bekomen omdat de taalbarrière voor problemen zorgt. (AIDA-rapport p. 111-112). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Waar de partijen elkaar willen veroordelen tot de kosten van het geding merkt de Raad op dat het geding kosteloos is zodat aan geen van de partijen betaling van de kosten dient te worden opgelegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17.2 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing stelt als volgt: " Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de ander lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorziening voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. "

Echter is het niet omdat een staat een Conventie (Van Genève) ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Frankrijk, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Frankrijk.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn bestreden beslissing naar het AIDA- rapport van Frankrijk 2019 met update van maart 2021 om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Franse asielbeleid en verder ook de opvangmogelijkheden en toegang tot medische zorgen.

Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij teruggenomen door Frankrijk, een land waar zij manifest in gevaar is omwille van de volgende redenen:

- Ze loopt het risico dat haar asielaanvraag er niet goed zal worden behandeld en zonder toegang tot rechtsbijstand;
- Ze loopt er het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non refoulementprincipe;
- ze riskeert geen toegang te hebben tot medische zorgen;

De problemen in Frankrijk worden niet ontkend door de verwerende partij, maar ze blijft desalniettemin veronderstellen dat er opvang, medische zorgen en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar terugname door Frankrijk en verwijst hiervoor naar het reeds vermelde AIDA-rapport. Verzoeker leest nochtans tal van problemen in het rapport.

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Frankrijk, p. 47 e.v.:

“Access to legal assistance is therefore uneven depending on the type of reception conditions provided. Asylum seekers in the most precarious situations, those without reception conditions are offered much fewer services than those accommodated in CADA. This situation leads to unequal treatment between asylum seekers accommodated in reception centres (a fortiori CADA), who receive support and in-depth assistance, and asylum seekers housed in emergency facilities, who are without direct support and are sometimes located far away from the regional PADA. Furthermore, the limited resources allocated to these platforms greatly limit the sendees provided. ”

Asielzoekers hebben zeer veel moeite om een gratis advocaat te krijgen van in het begin van hun asielprocédure. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

In de bestreden beslissing gaat men er maar al te gemakkelijk vanuit dat verzoeker zich zal kunnen wenden tot de bevoegde asielinstanties om een asielaanvraag in te dienen en toegang te krijgen tot een opvangplaats en medische zorgen, nochtans wordt in het rapport gesteld op p. 104:

“Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of transfer, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure. In practice, however, many persons subject to Dublin procedures live on the streets or in squats, ”(eigen onderlijning)

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat gezondheidszorg in de meeste Franse regio's goed toegankelijk is en dat er bij overdracht naar Frankrijk geen risico is op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, nochtans blijkt uit het AIDA rapport toch iets anders, p. 112:

“National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non- verbally and / or funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo Levi Centre and Comede in Paris as well as the Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés - Cossi Essor Centre in Lyon. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment.

The difficulties are in fact even more aggravated by the geographical locations of some reception centres where the possibility to access mental health specialists would mean several hours of travel.

The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. These regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals. ”

De verwerende partij diende, gelet op de problematische opvangsituatie in Frankrijk, individuele garanties te geven aan de verzoekende partij met betrekking tot opvang en medische zorgen in het geval zij door Frankrijk wordt teruggenomen.

In casu lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een terugname van de verzoekende partij door Frankrijk aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Frankrijk dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats, wat helemaal niet zeker lijkt, gezien geciteerde passages.

De verwerende partij lijkt gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Frankrijk. Ze citeert het AIDA rapport dat deze tekortkomingen aankaart, maar ze beslist toch om verzoekende partij terug te sturen naar Frankrijk zonder individuele garanties. Ze heeft aldus manifest het

zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in zijn bestreden beslissing bovendien enkel en alleen op dit AIDA rapport, doch doet geen enkele poging tot verder genuanceerd onderzoek.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals de materiele motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel -Verzoekers verloofde Imiebor Augustina, °6 augustus 1983 uit Nigeria heeft een aanvraag voor internationale bescherming gedaan. Ze wonen op hetzelfde adres, als een koppel. De verloofde heeft hier werk, een sociaal en cultureel leven etc. Ze kan bijgevolg het land niet verlaten om verzoeker te vergezellen naar Frankrijk.

Verzoeker terugsturen naar Frankrijk om aldaar de asielaanvraag te laten behandelen zou bijgevolg een onaanvaardbare schending van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet uitmaken.

Het is in casu duidelijk dat de inmenging van de overheid volstrekt niet noodzakelijk is in een democratische samenleving en niet in verhouding is met het nagestreefde doel, rekening houdende met de band die verzoekende partij met haar partner in België heeft. Het is de plicht van de verwerende partij om na te gaan of een verwijderingsmaatregel ter bescherming van een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz., opweegt tegen het door artikel 8 EVRM gewaarborgd recht op een ongestoord gezins- en familieleven. Verwerende partij dient dus m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling/verzoeker. Verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekende partij.

Aangezien de verloofde van verzoeker hier een antwoord in de asielprocedure afwacht en hier haar leven leidt, is België het enige land waar verzoeker zijn recht op familieleven kan uitoefenen.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (cf. R.v.St. 24 maart 2000, Rcv.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

In casu dient ook toepassing gemaakt te worden van de humanitaire clause van artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 17.2 van de Dublin III Verordening vermeldt duidelijk dat er voor de lidstaat een mogelijkheid is om familieleden te herenigen "op grond van familiebanden of op culturele gronden."

De verzoekende partij heeft nauwe familie in België. Het is duidelijk dat de verwerende partij in casu artikel 17.2 van de Dublin III Verordening had moeten toepassen. De familiebanden die de verzoekende partij hier in België heeft, rechtvaardigen meer dan genoegzaam de toepassing van de humanitaire clause (artikel 17) van de Dublin III Verordening.

De bestreden beslissing schendt de in het middel opgesomde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 17.2 van de Dublin III-Verordening, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt:

"2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg

een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28).

In het kader van deze vordering benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, namelijk dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Dus gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op 27 oktober 2021, gevraagd naar het bestaan van specifieke redenen waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, slechts antwoordde dat “Ik wil naar België komen omdat mijn verloofde hier woont en ik mijn leven hier wil opbouwen”. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde zij “Ik ben niet ok. Ik heb problemen. Ik voel dat ik niet ok ben. Ik heb iets nodig van afleiding

en sla op dingen. Ik ben verslaafd aan medicatie en neem Risperidone, Sertraline, Loxapac en Prazepam. In Frankrijk kreeg ik Sertraline, Prazepam en Atarax. Ik heb gezien hoe criminelen twee van mijn vrienden hebben neergeschoten in Libië omdat we geen geld hadden om hen te geven, ze hebben mij in coma geslagen. Ik heb hier nog steeds veel problemen mee, dit was traumatisch voor me. De medicatie helpt me om hiermee om te gaan en een normaal leven te hebben.” Gevraagd naar het bestaan van redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen, stelt zij *“Frankrijk: Ik wil niet terug naar Frankrijk. Ze hebben me hier al twee keer geweigerd en gevraagd het land te verlaten. Ik heb hier een kind en ze willen me nog steeds niet erkennen.”*

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij een recent AIDA rapport aan (met update in maart 2021) dat bijzonder kritisch zou zijn voor Frankrijk. Zij wijst erop dat de verwerende partij niet ontkent dat zich daar verschillende problemen stellen en verwijt haar geen individuele garanties te hebben gevraagd alvorens de bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij haalt enkele punten aan die volgens haar problematisch zijn en een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zullen brengen in het geval dat zij wordt overgedragen aan Frankrijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich onder meer baseerde op hetzelfde AIDA rapport over Frankrijk zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk de versie geüpdatet tot maart 2021.

In de bestreden beslissing schetst de verwerende partij eerst het kader van de Europese Dublinprocedure en wordt vervolgens ingegaan op de opvangmogelijkheden en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk aan de hand van recente rapporten van gezaghebbende bronnen. Hierbij wordt rekening gehouden met het profiel van de verzoekende partij, die als Dublinterugkeerder kan worden beschouwd, en met de verklaringen van de verzoekende partij.

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, betwist de verzoekende partij niet dat zij tijdens het verhoor, hoewel expliciet gevraagd of er redenen bestaan die een verzet tegen een overdracht aan Frankrijk zouden rechtvaardigen, enkel verklaarde dat *“Ik wil niet terug naar Frankrijk. Ze hebben me hier al twee keer geweigerd en gevraagd het land te verlaten. Ik heb hier een kind en ze willen me nog steeds niet erkennen.”* Ondanks een verblijf in Frankrijk legt zij geen enkele concrete verklaringen af omtrent de behandeling door de Franse autoriteiten aangaande haar verzoek om internationale bescherming en evenmin omtrent de concrete situatie waarin zij er verbleef. Zij legde geen verklaringen af waaruit zou blijken dat haar bepaalde rechten zouden zijn ontzegd door de Franse autoriteiten. Evenmin toont zij aan dat de Franse autoriteiten haar zonder enig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden terugsturen naar haar land van herkomst, namelijk Nigeria.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat uit het AIDA rapport blijkt dat er een moeilijke toegang is tot een advocaat in Frankrijk. Hiermee maakt zij niet concreet aannemelijk dat het voor haar in Frankrijk onmogelijk zal zijn beroep te doen op bijstand door een advocaat. De – eveneens door de verzoekende partij geciteerde – passage op pagina 47 en volgende van het rapport luidt als volgt:

“1.5.1. Legal assistance at first instance

The modalities and the degree of assistance provided to asylum seekers at first instance depend on the type of reception conditions they enjoy:

• If the applicant is accommodated in a reception centre (see Types of Accommodation), he or she can be supported in the writing of his or her application form by staff from the reception centres, in accordance with the mission set out in their framework agreement.

170 As regards Reception

Centre for Asylum Seekers (Centre d'accueil de demandeurs d'asile, CADA) teams, most of the time, social workers, should also assist the applicant in the preparation of the interview at OFPRA.

This consists of administrative rather than legal assistance.

• If the applicant cannot be accommodated in a reception centre, then the “reference framework” for asylum seekers’ “orientation platforms” (PADA)171 applies,172 and he or she can obtain some basic information and assistance on the procedure.

These assistance services are funded by OFII, by the Ministry of Interior and/or by EU funding under the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF). Some local authorities sometimes contribute to this funding.

Access to legal assistance is therefore uneven depending on the type of reception conditions provided. Asylum seekers in the most precarious situations, those without reception conditions are offered much fewer services than those accommodated in CADA. This situation leads to unequal treatment between asylum seekers accommodated in reception centres (a fortiori CADA), who receive support and in-depth assistance, and asylum seekers housed in emergency facilities or dependant on unofficial sheltering solutions, who are without direct support and are sometimes located far away from the regional PADA. Furthermore, the limited resources allocated to these platforms greatly limit the services provided.

1.5.2. Legal assistance at the appeal stage

Legal support for the preparation of appeals to the CNDA is not funded within the “reference framework” of the PADA. Therefore, asylum seekers have to rely on legal support from lawyers.

The law foresees the granting of legal aid (“aide juridictionnelle”) for lawyers to file an appeal to the CNDA in case of a negative decision from OFPRA.¹⁷³ Legal costs can therefore, upon certain conditions, be borne by the State.

The right to legal aid is considered as *ipso jure* (de plein droit). Legal aid before the CNDA is an automatic

entitlement and is granted upon request if: (a) the appeal does not appear to be manifestly inadmissible; and (b) the legal aid application is submitted within 15 days after receiving the notification of the negative

decision from OFPRA. The 2018 asylum reform has removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal.

Following the reform, the law provides that the legal aid application suspends the deadline to appeal before the CNDA. Time continues to run from the point the applicant or his or her legal representative receives the notification of legal aid from the Legal Aid Office.¹⁷⁵ As a result, the time available to lodge an appeal will vary depending on how early a legal aid application is submitted e.g. if the legal aid application is submitted 2 days after receiving the negative OFPRA decision, the deadline to appeal will be 28 days after the decision of the Legal Aid Office. The recipients of legal aid have the right to choose their lawyer freely or to have one appointed for them by the Legal Aid Office.¹⁷⁶ The refusal to grant legal aid may be challenged before the President of the CNDA within 8 days. This legal aid for asylum seekers is funded through the State budget for the general legal aid system. In practice, legal aid is widely granted:

Until 2013, lawyers working in the field of asylum were granted lower financial compensation (8 credits, or 256 € per file – excluding taxes) than the fee allocated for ordinary cases before administrative courts. A Decree of 20 June 2013 doubles the unit value (16 credits, or 512 € - excluding taxes) for appeals with a hearing and 4 credits (or 106 €) for appeals without a hearing before the CNDA.¹⁷⁷ Since 2017, the amount of the unit value is 32 € (excluding taxes).¹⁷⁸ In any event, the current level of compensation is still deemed insufficient by many asylum stakeholders in France and this prevents lawyers from doing serious and quality work for each case.¹⁷⁹ In particular, it is not enough to cover the cost of an interpreter during the preparation of the case.¹⁸⁰ Lawyers are often court-appointed by the CNDA,¹⁸¹ and only have the address of their clients and no phone numbers for the parties to effectively get in touch. Moreover, most of these lawyers are based in Paris whereas asylum seekers can be living elsewhere in France. Therefore, they often do not meet their clients until the last moment. These lawyers sometimes refuse to assist asylum seekers in writing their appeal and only represent them in court. This makes it difficult for asylum seekers to properly prepare for the hearing.”

Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij geen beroep zou kunnen doen op juridische bijstand. Bovendien toont zij niet aan dat zij, mocht zij geen beroep kunnen doen op een gratis advocaat, de kosten van juridische bijstand niet zou kunnen dragen. Bovendien blijkt uit deze passage dat gratis bijstand wel degelijk mogelijk is.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aangeeft naar aanleiding van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming moeilijkheden te hebben ondervonden inzake juridische bijstand, minstens heeft dit haar niet belet de procedure tot tweemaal toe te doorlopen. Bovendien wordt de verzoekende partij in het kader van voorliggende procedure bijgestaan door een advocaat. Niets belet haar zich reeds te informeren over het verloop van de procedure in Frankrijk en hierop te anticiperen.

De in het verzoekschrift aangehaalde richtlijnen van het UNHCR doen gaan afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog in geen geval aannemelijk dat het voor haar onmogelijk zal zijn zich te laten bijstaan door een advocaat bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk.

Verder maakt de verzoekende partij niet concreet dat zij vreest dat een gebrek in opvang in Frankrijk zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden maakt zij een vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de opvang het volgende gesteld:

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 58). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via het treinstation van Lille - Eurostar, de hoofdplaats van du Nord. De betrokkene wordt verzocht zich bij dit departement aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for asylum seekers (HUDA, AT-SA, PRAHDA, CAO) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden. (AIDA-rapport p. 95, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure.) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 95).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk met welke problemen aangaande de voorziene opvang voor indieners van een navolgend verzoek om internationale bescherming zij vreest te zullen worden geconfronteerd. Temeer uit haar verhoor blijkt dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, omstandigheden of situaties tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of zouden wijzen op een risico op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze bepaling. Zij maakt geen link tussen het algemeen rapport waarnaar zij verwijst en haar eigen bevindingen. Geenszins diende de verwerende partij individuele garanties te vragen met betrekking tot de verzoekende partij. De Raad ziet niet in hoe een dergelijke plicht uit het arrest Tarakhel van het EHRM kan worden afgeleid in het geval van de verzoekende partij, die overigens niet aantoonde zich in dezelfde situatie te bevinden als deze waarin het gezin Tarakhel verkeerde. Hoewel de verzoekende partij als alleenstaande man behoort tot een groep die geen prioriteit zou krijgen bij het verdelen van de opvangplaatsen, toont de verzoekende partij met haar vage en hypothetische betoog niet aan dat zij geen toegang zal kunnen krijgen tot een (al dan niet voorlopige) opvangfaciliteit. Er kan voorts worden herhaald dat Frankrijk uitdrukkelijk heeft ingestemd met de terugname van de verzoekende partij en dat uit de rapporten blijkt dat inspanningen worden geleverd met het oog op het verbeteren van de toegang tot opvang. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend. Evenmin gaf zij ten tijde van haar gehoor

aan in Frankrijk geen toegang te hebben gehad tot opvang tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of hierbij moeilijkheden te hebben ondervonden. Zoals gesteld is haar keuze voor België louter gebaseerd op een persoonlijke voorkeur, hetgeen strijdig is met de doelstellingen van het Dublinmechanisme. Het loutere feit dat bedenkingen worden geformuleerd bij de uitdagingen waarmee Frankrijk, net als de andere lidstaten, omwille van de grote instroom wordt geconfronteerd, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij stelt dat eveneens garanties dienen te worden gevraagd inzake de medische zorgen in Frankrijk, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk inging op de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar gezondheidstoestand ten tijde van haar gehoor, namelijk:

“De betrokkene verklaarde dat hij niet in goede gezondheid is. Hij stelde verslaafd te zijn aan medicatie. Hij heeft gezien hoe criminelen vrienden van hem hebben neergeschoten in Libië omdat ze geen geld konden geven, hijzelf werd in coma geslagen. Hij verklaarde hierdoor getraumatiseerd te zijn. Hij vindt het moeilijk afleiding te vinden en slaagt op dingen. De medicatie helpt hem hiermee om te gaan en een normaal leven te hebben.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, vanaf 2020 zal een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk moeten verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat vanaf 2020 de gezondheidszorg minder toegankelijk zal zijn. Er worden geen specifieke voorzieningen getroffen voor problemen met mentale gezondheid, psychiatrische en psychologische hulp zijn inbegrepen in het PUMA-systeem. Er zijn echter wel enkel moeilijkheden om op dat vlak hulp te bekomen omdat de taalbarrière voor problemen zorgt. (AIDA-rapport p. 111-112). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partij gaat in het geheel niet in op deze motivering en laat bovendien opnieuw na haar medische toestand te concretiseren. Zelfs al zou zij nood hebben aan medische zorgen, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij hierop geen beroep zal kunnen doen bij een terugkeer naar Frankrijk. Evenmin toont zij aan tijdens een eerder verblijf in Frankrijk geen toegang te hebben gehad tot de nodige zorgen of medicatie.

De verzoekende partij kan de verwerende partij verder niet verwijten zich te baseren op het AIDA rapport, waarnaar zij overigens zelf ook verwijst in haar verzoekschrift. Zij toont niet aan dat dit rapport, opgesteld door een gezaghebbende instantie, geen blijk zou geven van een genuanceerd onderzoek. De verwerende partij is niet verplicht zich op meerdere bronnen te baseren. De verzoekende partij voert zelf geen andere bronnen aan die de bevindingen vastgesteld in het AIDA rapport ontkennen. De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en hierbij rekening hield met alle elementen die haar kenbaar werden gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan welke gegevens niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en waarom de verwerende partij onterecht tot de conclusie zou gekomen zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dreigt. Het louter feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en dat zij op algemene wijze verwijst naar het AIDA rapport is niet van aard de motieven ervan te weerleggen. De vage grieven van de verzoekende partij zijn niet van aard om enige aanwijzing te vinden dat er een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Overigens is het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus een aanwijzing dat de verzoekende partij niet blootgesteld zal worden, zelfs bij terugkeer naar het herkomstland, aan de risico's vervat in artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij stelt, betekent een afgewezen asielaanvraag en het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nog geen schending van het non-refoulementbeginsel of van een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan hieromtrent nog opmerken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing hierover het volgende motiveerde:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn verzoek er twee keer werd afgewezen en hij het land diende te verlaten. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Franse instanties stemden op 24.11.2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 24.11.2021 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."

De verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan. Een loutere vrees om repatriëring naar het herkomstland volstaat niet om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoekende partij laat na haar vrees te onderbouwen door enig objectief en concreet gegeven en weerlegt niet de conclusie die de verwerende partij trekt uit de door haar geciteerde bronnen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij meent eveneens dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Staat die de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, maakt het mogelijk dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de Staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven als een fait accompli. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij wijst op het feit dat zij een verloofde heeft in België die hier werkt en een sociaal en cultureel leven zou hebben, zodat zij het land niet kan verlaten.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het aangehaalde gezinsleven het volgende wordt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn verloofde hier woont en zij zwanger is van hun eerste kindje (betrokkene heeft reeds een dochter met een eerdere partner in Frankrijk). Hij wil hier legaal zijn en kunnen werken zodat hij hier een gelukkig leven kan uitbouwen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn verloofde in België die tevens zwanger is van hun eerste kindje merken we op dat betrokkene stelde dat hij sinds midden 2020 een relatie met haar heeft maar hij pas naar België kwam in oktober 2021 nadat zijn verzoek in Frankrijk werd afgewezen. We merken verder op dat de partner van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid in de zin van artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft van wie gezien kan worden als een gezinslid en die beperkt is tot de gezinsleden voor zover deze deel uitmaken van het gezin zoals het in het land van herkomst bestond en waaruit voortvloeit dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen die reeds in het land van herkomst een gezin vormden, verplicht moeten worden samengehouden. We benadrukken dat betrokkene zijn verklaarde partner heeft leren kennen toen hij in Frankrijk verbleef en zij elkaar niet kenden en geen relatie hadden in hun land van herkomst. Gegeven het feit dat Frankrijk reeds zijn akkoord gaf om verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene onder artikel 18(1)d op te nemen, zijn de artikels 9 en 10 niet van toepassing en is in deze geen verantwoordelijkheid weggelegd voor België. Verder dient nog te worden opgemerkt dat indien betrokkene zijn verklaarde partner wenst te komen vervoegen, hij daarvoor de voorziene procedure betreffende gezinshereniging kan volgen. Het vragen van internationale bescherming om bij zijn partner te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk tot op heden geen verzoek aan België

richtte om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De verloofde van betrokkene is zelf bezig met een lopende procedure in België en heeft nog geen erkenning gekregen. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18.1(d) aan Frankrijk als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen een nieuw verzoek in Frankrijk in te dienen en hierbij alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht België om op te treden als verantwoordelijke lidstaat teneinde familierelaties te herenigen op humanitaire gronden, in zonderheid de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Frankrijk een inbreuk zou betekenen op art.8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In het land van herkomst in nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met zijn verklaarde partner terwijl hij in Frankrijk verbleef. Daarbij merken we op dat betrokkene ook een kind heeft dat in Frankrijk verblijft waarbij ook geen sprake lijkt te zijn van een gezamenlijk gezinsleven. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in België dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Frankrijk en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM.

De Verenigde Naties bepalen bij artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van 1989 (hierna het IVRK) dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de eerste overweging zullen vormen. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Ingevolge artikel 24(1) van het EU-Handvest hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en mogen zij vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in de hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. Ingevolge het tweede lid van artikel 24 vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen. In de inleidingsclausules van Verordening 604/2013 wordt onder punt 13 wel degelijk melding gemaakt van het feit dat overeenkomstig het IVRK en het EU-Handvest voor de lidstaten bij de toepassing van de verordening het belang van het kind voorop dient te staan. Artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest hebben in het bijzonder uitdrukking gevonden in artikel 6 van Verordening 604/2013 dat procedurele waarborgen voor minderjarigen omvat. Het eerste lid, van dit artikel stelt dat de lidstaten bij alle procedures waarin Verordening 604/2013 voorziet het belang van het kind voorop dienen te plaatsen. Gelet op het voorgaande komt het erop aan te beoordelen of de belangen van het kind een reden vormen om af te zien van overdracht aan Frankrijk en nopen tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 23.01.2019 in de zaak C- 661/17. Het Hof stelde dat gezien het aan de lidstaat zelf toekomt om te bepalen in welke omstandigheden het toepassing wenst te maken van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, overwegingen in verband met het belang van het kind voor deze lidstaat niet verplichten tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waar het niet voor verantwoordelijk is "Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind, noch om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening". We merken verder op dat betrokkene ook een kind heeft dat in Frankrijk woont. Men kan in deze het belang van het ene kind niet boven het

belang van het andere plaatsen door te zeggen dat betrokkene wel in België kan blijven om zo het belang van zijn ongeboren kind voorop te stellen. Er valt voor beide lidstaten te argumenteren dat het belang van het kind voorop dient te staan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt allerm minst dat de verwerende partij het bestaan van deze relatie ontkent. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden werden de elementen betreffende het gezinsleven echter wel afgewogen in het kader van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij ontkent, laat staan weerlegt, deze motieven niet. Zij toont niet aan dat haar verloofde – die zelf geen verblijfsstatus heeft in België - haar leven niet samen met de verzoekende partij zou kunnen verderzetten in Frankrijk, waar de verzoekende partij overigens ook een kind heeft. Mocht de verloofde een verblijfsrecht in België bekomen, dan staat hen overigens niets in de weg om een procedure gezinshereniging op te starten, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens aangeeft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de tijdelijke scheiding een breuk in het gezinsleven zou betekenen.

Zij toont ten slotte niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij de belangenafweging. Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is uiteraard niet van aard de motieven te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voorgaande en op het betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de zogenaamde humanitaire clausule bepaald in artikel 17.2 van de Dublin III-Verordening.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, kan de Raad slechts opmerken dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU